

l'estat per a resoldre els seus problemes, amb una perspectiva exclusivament catalana, cal pensar en principi que ens perjudicaria.

El sistema de finançament autonòmic s'ha de moure en un equilibri. D'una banda, solidaritat necessària per a avançar en la convergència i la igualtat de tots els serveis bàsics –sanitat, educació, atenció social– a tot el territori espanyol. I d'altra banda, la responsabilitat que requereix que hi haja una correlació entre els fruits que cada comunitat genera i els que pot gaudir. En altres paraules: que no hi haja comunitats com la valenciana que financen el superàvit fiscal d'altres territoris autonòmics, tenint una renda per càpita per baix de la mitjana.

En definitiva, cal reformular el model i dotar-lo d'una vertadera eficiència territorial, sota criteris més justos per a tota la població. I això es superposa ara amb el problema català. La submissió de tots dos pot tindre aspectes convergents dependent de com s'aborden per part del futur govern d'Espanya.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor Ibáñez, quan vosté vullga.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Gracias, presidente.

Gracias, *conseller*. Yo creo que usted ha dado hoy por lo menos un titular. Ha dicho que efectivamente el proceso independentista nos perjudicaría –no lo ha dicho así– en un futuro modelo de financiación a la Comunidad Valenciana. Yo creo que es algo de lo que sin duda usted debería de hacerle llegar a algunos miembros de su gobierno para que lo sepan y sean conscientes de aquello que proclaman en otros foros.

También ha dicho evidentemente que el nuevo modelo de financiación dependerá en alguna medida de la formación del nuevo gobierno. La verdad es que es obvio que es cierto, pero no deja de ser preocupante que ese nuevo gobierno, encabezado en este caso, porque es la persona que tiene el mandato inmediato de investidura, que es el señor Sánchez, en su documento deja como en el cajón del olvido la reforma del nuevo sistema de financiación. Exactamente en su documento, el documento de trabajo de investidura, habla de la nueva financiación en el 2017, si hay suficientes condiciones económicas. Eso evidentemente es más que preocupante.

Yo no sé si usted lo va a fiar absolutamente todo ahí. Si lo fía todo absolutamente a ahí, a nosotros sinceramente nos preocupa. Ustedes han dicho hasta la saciedad que hay que cambiar el modelo de financiación y que hay que cambiarlo ya. Usted, como *conseller fictici*, pintó 1.300 millones de los que no sabemos cuándo vendrán. Y a mí me gustaría saber si usted tiene un plan B al documento de Sánchez, si usted tiene un plan B a ese documento que dice que la financiación, como mínimo vendrá en 2017, si las condiciones económicas son positivas.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ibáñez.

Honorable conseller, quan vosté vullga.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Com era d'esperar, el rebot del rebot no té res a vore amb la pregunta que s'ha fet al principi, però no passa res. No passa res. Estic disposat a contestar-ho. Vosté ha parlat de Catalunya. Després ha parlat d'altres coses, ara. Però és igual.

Jo li dic que no només n'hi ha pla B, sinó n'hi ha pla C. I el que no hem de fer és el pla C, que és el pla del Partit Popular que, com saben vostés, es tractava de finançar-se amb FLA extraordinari, que en el any 2015 ha significat 2.200 milions en el mes de març, i 1.400 en el mes de desembre. Este no és el pla. El pla C sí que no. El pla B, que per altra banda, l'altre dia per una banda Compromís, en les negociacions amb el senyor Sánchez, i per esta banda el Partit Socialista en la reunió que van tindre la presidenta andalusa i el president Puig, tots dos anaven en el mateix camí. I és que negociem un sistema de finançament nou i, si no arribem a temps, un *pack* extraordinari de finançament per a les comunitats autònomes infrafinançades.

I això és molt important, perquè això era el pla B, que jo plantejava, i no el pla C que és el que han fet vostés durant anys. El pla B que és un *pack* extraordinari de finançament per a les desviacions del dèficit, producte de l'infrafinançament. Perquè està clar que el FLA, i en definitiva els dèficits, es poden generar de dos maneres: gastant molt o ingressant poc. Nosaltres tenim dèficit no perquè gastem molt, perquè gastem menys que la mitjana, sinó perquè ingresem poc. I això realment és injust, això realment és una cosa que hem de lluitar tots junts –vostés també– per tal que no continue d'esta manera.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Següent pregunta que formula el diputat Rubén Ibáñez, sobre el pla de pagament als proveïdors.

Senyor Ibáñez, quan vosté vullga.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Sí, muchas gracias, presidente.

Bien, esta pregunta va ligada un poco casi a lo último que usted ha dicho, de que el modelo no es un modelo de FLA, no sé si lo es de pago a proveedoras. Pero para no querer el FLA, va a recibir 951 millones de forma inmediata. Recibió a final de año otros tantos. Por cierto, y aunque esta no es

la pregunta que le voy a formular, ¿qué ha sido de aquello? ¿Qué ha sido de aquel último FLA que recibió? Porque nadie sabe nada. En cualquier caso, yo le agradezco la sinceridad que hoy está teniendo. Nos ha dicho que la independencia de Cataluña perjudicará al modelo de financiación de los valencianos. Y ahora nos ha dicho que esta comunidad no tiene un problema de gastos, no lo ha tenido, sino que tiene un problema de ingresos.

Cierto. Pero no es menos cierto que la situación económica durante los últimos años ha sido tremendamente delicada. Tremendamente delicada solo a la altura de lo que un gobierno socialista es capaz de dejar. Los valencianos hemos estado pagando ese legado, el legado socialista. Un legado que desafortunadamente nos ha traído infinidad de empresas cerradas, paro y desde luego unas arcas públicas bastante vacías. Ustedes cerraron absolutamente la capacidad de financiación de las administraciones públicas. Y fue un gobierno del Partido Popular recién llegado el que aprobó un decreto, un Real decreto 7/2012, que después fue ratificado y convalidado, y después hecho en proyecto de ley que dio oxígeno, oxígeno a las administraciones públicas, y de forma sustancial a las comunidades autónomas.

Y ahí va la pregunta: ¿cuántas entidades, autónomos, empresas y pymes, y en qué cantidades, se han visto beneficiadas con el plan de pago a proveedores, aprobado por el Gobierno de España?

Muchas gracias. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ibáñez.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Com s'escriu la història, eh? Com s'escriu la història, senyors. En l'any 1995 el dèficit de la Generalitat valenciana era el 6,5 del PIB, 6,5 del PIB. Saben vostès quant fou quan els senyors del PP van deixar el govern? Més del 40% del PIB. Esta és la realitat. Esta és la realitat. Dèficit en termes de PIB. Dèficit en termes de PIB. De PIB.

Aleshores, en este sentit, jo vull dir-los que ja està bé de contar la història com a vostés els va bé, perquè resulta que no només esta important diferència. És que a més, com acabe de dir en la pregunta anterior, no només es van fer barbaritats amb els pocs diners que arribaven, malbaratant-los finançant zones opaques i corruptes, tal com els tribunals i els jutges estan diguent ara, sinó que a més no varen fer força reivindicativa suficient per a crear el gran problema de l'infr finançament d'esta comunitat. I per tant, hem arribat a estes conclusions ací.

Per això, quan arriben els problemes, quan els mercats es tanquen al finançament de les comunitats autònomes, el mateix govern ha d'habilitar canals de contingència, important emergència, que és a través del FLA i els crèdits blanets.

Si haguérem tingut un sistema de finançament adequat no haguera sigut necessari el FLA perquè el nostre problema no és de despesa, és d'ingressos. ¿Com ho he de dir? ¿En quin idioma ho he de dir? ¿Vol que li ho diga en castellà? Li ho dic en castellà. Nuestro problema no es de gastos, es de ingresos. (Veus) No, no, és que de vegades tinc la sensació que si parlo en valencià no m'entenen, ¿eh?

De veritat, és que és molt clar açò, és molt clar. (Veus) No, perdone, ja sé que no els agrada que diga estes coses però és que s'han de dir, és que s'han de dir perquè és molt clar.

Mire, la pregunta, que no té res a vore amb açò que estem parlant vosté i jo perquè la pregunta era una altra, li la vaig a intentar contestar ara, ¿no? Segons els criteris que els (*ininteligible*) ... fiscals i administratius, estos beneficiaris del que vosté diu han estat: 28.000 persones físiques que han rebut pagaments per import de 41 milions d'euros; 3.242 societats de responsabilitat limitada que han rebut pagaments per 1.530 milions d'euros; 1.300 societats anònimes que han percebut 2.800 milions d'euros; 876 associats; 675 comunitats de béns i propietaris; 322 cooperatives; 311 unions temporals d'empreses; 255 congregacions religioses; 119 societats civils i col·lectives; 103 corporacions locals; i altres 53 beneficiaris classificats com altres sense especificar que han rebut 357.000 euros.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyor Ibáñez.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Gracias, señor presidente.

Muchas gracias, señor *conseller*, por habernos relatado cuáles son aquellas entidades, personas, asociaciones, colectivos a los que el gobierno socialista abandonó durante sus años de gobierno. La verdad es que usted ha sido el que ha dado la relación y ciertamente es, cuando menos, para temblar.

Usted decía que nosotros no hemos reivindicado con fuerza un nuevo modelo de financiación. Eso lo debe de decir cuando ustedes en estas Cortes daban la espalda a nuestras reivindicaciones (*veus*), cuando ustedes votaban en contra de modificar el modelo de financiación. Eso lo deben decir cuando en estas Cortes la portavoz del Grupo Socialista decía cosas así: «Mire, nosotros estamos convencidos de que este es un buen modelo, más igualitario, las diferencias entre comunidades, incluidas las nuestras, se disminuyen, y un modelo en el que se asegura la prestación de servicios públicos fundamentales, la igualdad de las prestaciones en todas las comunidades de España.» Esto, *Diario de Sesiones* del 28 de octubre de 2009, lo decía una socialista, la señora Moreno, miembro por cierto hoy del gobierno de la comunidad. (*Soroll de papers*) Decía esto, ¿y usted dice que nosotros no hemos tenido fuerza?

Mire, fuerza hemos tenido ¡toda!, nos sobra la fuerza (*veus*), lo que nunca hemos encontrado es su apoyo. Ustedes solo han entendido que había que cambiar el modelo de financiación cuando se han sentado en los sillones azules. (*Se sent una veu que diu: «¡Sí, señor!»*) (*Aplaudiments*) Han tocado sillón, han tocado sillón y han tenido necesidad de cambiar el modelo de financiación. Esa es la diferencia. Porque ustedes nunca miraron por los intereses de los valencianos, miraron por su sillón, única y exclusivamente.

Y permítame que le diga una cosa, creo que usted debería de saber la diferencia entre déficit y deuda, entre déficit y deuda. Ha tenido un error, ha sido un lapsus y yo lo entiendo.

Pero, mire, en cualquier caso, le voy a decir que si esa cifra que usted ha dado es así –y la Sindicatura de Cuentas recientemente en comparecencia a estas Cortes lo ha dicho–, la factura del abandono socialista a esta comunidad es superior a 23.000 millones, que es el pago de proveedores.

Si eso fuera así, usted sabe –igual que yo– que nuestra deuda real sería solo de 14.000 millones, el 1,4% del PIB.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ibáñez.

El senyor Soler i Marco:

Dèficit no és deute però el deute es genera per dèficit. I el problema és que eixe deute del 6,5% a l'any 1995 va passar a un deute del 40% del PIB quan vosté va deixar el govern.

Dit això, jo recorde, perquè sóc lector de diaris, no estava en esta cambra, que durant cinc vegades les reclamacions d'esta cambra van arribar a Madrid i allí ningú de vostés va defensar eixes tesis. A Contreras, en el port de Contreras s'acabaven les seues reivindicacions, s'acabaven les seues reivindicacions. ¡Caram!, deien ací una cosa i en feien una altra a Madrid.

I això no és jugar net, de veritat vos ho dic perquè, al final, la gent, les coses se saben. Jo no estava en la cambra però llegia els diaris, llegia els diaris. Això és molt important perquè resulta que les coses s'han d'explicar totes.

I, en este cas, és evident que vostés no han fet el que havien de fer, i han estat vint anys ací i nosaltres hem arribat a l'any 2009, vàrem aconseguir fer una cosa que estava excel·lentment mal plantejada en l'*statu quo* del 2002, que és intentar fer, per exemple, descongelar la població de referència, que significava que com la població valenciana havia crescut molt més que l'espanyola cada any rebíem menys diners del sistema de finançament que al principi del procés, ja estàvem malament i anàvem a pitjor.

Això ho vàrem descongelar a l'any 2009, i vàrem fer més coses, vàrem aconseguir sis euros per càpita més que en l'*statu quo* del 2002. I saben vostés que això és absolutament insuficient, vàrem millorar el procediment però és insuficient.

I per això, en este moment, estem demanant un canvi absolut de l'*statu quo*, que és l'única manera d'eixir del pou en què estem.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies.

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat José Enrique Muñoz.

El senyor Muñoz Lladró:

Senyor president, gràcies.

Bueno, yo le voy a preguntar por una cuestión de bastante actualidad que son los créditos que se le concedieron por parte del Instituto Valenciano de Finanzas a empresas relacionadas con la trama Taula, pero creo que es importante contextualizar en qué contexto se dieron estas ayudas.

Creo que ahora está bien recordar en esta cámara una serie de conversaciones privadas, que luego se hicieron públicas, y que nos sonrojan a todos. Y las voy a leer textualmente.

Le decía una exconcejala del Partido Popular a Marcos Benavent: «¡Oye!, tenemos muchas cosas entre manos, la Rambleta está a puntito de caramelo a favor de esta gente.» Y enfatizaba: «Es el chollo de la vida de cualquiera. Veinte años, Marco, veinte años».

A estas empresas, bueno, se creó una unión temporal de empresas, en concreto Bulevar del Arte y la Cultura, ¡qué casualidad!, empresas como –que hoy todos conocemos– Engloba; la constructora CIES, que también todos conocemos y que casualmente siempre están por ahí; y el que siempre está por ahí que es Enrique Ortiz, cuyos tentáculos no se agotan en la ciudad de Alicante, no se agotan en la provincia de Alicante sino que traspasan fronteras y, también, vinieron a la Rambleta a aprovecharse.

Y claro que el contrato era el contrato de su vida, veinte años a razón de 60 millones de euros pagados por todos. Como decía María José Alcón, un caramelo que no se nos podía escapar. ¡Y tanto que no se les escapó ese caramelo!

Luego, hemos conocido otros créditos concedidos por el Instituto Valenciano de Finanzas, como es el caso del IVAM. ¡Oh, sorpresa!, la señora Consuelo Ciscar, como buena superviviente política que es se sigue agarrando al Consell Valencià de Cultura, también estuvo participando de estos créditos procedentes del Instituto Valenciano de Finanzas.

Y ahora viene el premio gordo, Arturo Torró, el señor exalcalde de Gandía, miembro del Partido Popular, recibió 3,3 millones de euros del Instituto Valenciano de Finanzas en dos tramos: 1,8 millones en un primer momento y 1,5 millones en un segundo momento con las mismas garantías que daban en el primero y sin haber devuelto ni un duro. ¡Oh, casualidad!,